

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Villy Søvnald som ordfører.

Villy Søvnald (SF):

Der er dage, hvor man godt kan blive glad for at sidde i parlamentet. Det er, hvis man i årevis har sloges for et eller andet, som forskellige ordførere og mange af dem, der har været oppe indtil nu, behårdt har afvist, og så pludselig fornemmer man, at nu er der sket et skred. Nu holder de ordførertaler, som minder meget om den, man selv holdt i sin tid.

Det er klart, at det på mange måder godt kan virke som en glædesdag, og derfor vil jeg slet ikke dryppe malurt i bægeret.

Vi er ofte blevet spurgt rundtomkring i forsamlingshusene, om vi troede, ledsageordningen blev bedre for folk, der blev 67. Jeg har altid valgt at svare nej på spørgsmålet, at det var højst usandsynligt. Selv om mirakler jo kan forekomme, er det kendetegnende, at folk bliver dårligere, og derfor har det været uforståeligt.

Derfor er dette en god idé, men det er klart, at det efterlader den diskussion, der hedder: Hvad så med de andre, der er i samme situation? Under en af de korte bemærkninger nævnte jeg, at Århus Kommune har lavet en forsøgsordning. Den synes jeg vi skal interessere os for under udvalgsarbejdet. Jeg synes, vi skal se den beskrevet i forhold til indhold, i forhold til visitation, i forhold til økonomi, fordi jeg er ret sikker på, at hvis man ganger Århusstallene op til landsplan, får man et noget lavere tal end det, vi har diskuteret indtil nu.

Vi støtter helt uden forbehold af nogen art den første del af forslaget, men det er rigtigt, som det er påpeget, at vi løber ind i det næste problem, nemlig at den, der bliver svækket på grund af alderdom, og som er lige så svækket som naboen, der får ledsagehjælp, får afslag, fordi vedkommende ikke havde ledsageordning, inden han blev 67 år. Det pres tror jeg bare, man skal imødesee med åbne øjne og lade være med at benægte kommer, og så synes jeg i øvrigt ikke, man kan bebrejde nogen, at de laver fremskridt skridtvis.

Da vi i sin tid lavede ledsageordningen i forbindelse med en ny servicelov, var det sådan, som f.eks. hr. Jørn Pedersen meget rigtigt har gjort opmærksom på, at vi kun havde de godt 300 mio. kr., det kostede at lave den ledsageordning. Vi var også der opmærksom på, at det ville udløse et pres fra de over 67-årige. Det er så

kommet. Det er derfor, vi har det her forslag i dag.

Vi skal bare sige til hinanden, at det næste pres bliver, at når to i fuldstændig samme situation behandles forskelligt, så er det uholdbart. Det er ikke sagt for at dryppe malurt i bægeret, men sådan er verden bare.

Den anden del af forslaget drejer sig om, at de ansatte personlige hjælpere ikke slutter ved det 67. år, men fortsætter efter det 67. år. Det synes jeg helt uden forbehold af nogen art er et rigtig godt forslag. Jeg synes, det er svært at forstå, at mennesker, der har haft behov for den intime, tætte hjælp, indtil de blev 67, ikke også skulle have brug for den efter det fyldte 67. år.

Det er på den måde en historisk dag i dag, at vi helt uden forbehold støtter regeringens lovforslag.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ja, og så blev det fru Margrethe Vestager som ordfører.

Margrethe Vestager (RV):

Også Det Radikale Venstre kan uden forbehold støtte lovforslaget, men vi synes i debatten her om forslaget, at det er vigtigt at ære den, som æres bør. Det er givetvis et udslag af SF's ordførers lange erfaring, at han selv føler, at det er nødvendigt at tilskrive SF ideen, men vi vil gerne fremhæve, at det er noget, som er blevet diskuteret især på SF's foranledning gennem en årrække.

Kl. 19.15

Det er vigtigt ikke kun at sige, at nu har man skaffet finansieringen til denne ændring, men også at anerkende, at det er en debat, som har været sat på dagsordenen under både den nuværende og den daværende regering. Det anerkender vi fuldt ud, og vi glæder os selvfølgelig også over, at det er blevet muligt at finde finansieringen.

Det, som jeg synes er det meget principielle spørgsmål, debatten rejser, er hele spørgsmålet om, hvad en aldersgrænse skal betyde for de forhold, man har at leve under. Vi vil også meget gerne indgå i en mere principiel diskussion om, hvad en aldersgrænse skal betyde, ikke kun for alderspensionister, men også for unge. Der er jo også nogle af de svært handicappede unge, som møder meget store problemer i det øjeblik, de fylder 18 år og ikke længere er omfattet af forældrenes forsørgelsespligt eller de tilbud, der er for børn og unge med svære handicap.